

необхідно накладати арешт; пред'явити пропозиції щодо зустрічного забезпечення. Ці вимоги є виправданими, адже існує проблема, коли суди застосовують заходи, які жодним чином не пов'язані з предметом позовних вимог [4, с. 148-149].

Виходячи із вищезазначеного, в господарському судочинстві розвиток інституту забезпечення позову в першу чергу спрямований на створення балансу між інтересами позивача і відповідача за рахунок вимог до заяви та можливості зустрічного забезпечення. Також зараз існує тенденція збільшення гарантій щодо виконання судових рішень у майбутньому та запобігання зловживанням процесуальними правами недобросовісної сторони.

Література

1. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів: Закон України від 03 жовт. 2017 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147-19#Text> (дата звернення: 11.10.2020).

2. Конституція України від 28 черв. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254/96-80#Text> (дата звернення: 11.10.2020).

3. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата звернення: 11.10.2020).

4. Світличний О.П. Господарський процес. Київ: НУБіП України, 2018. 342 с.

УДК 346.1(043.2)

Котковський Д.О., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК ОСОБЛИВА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Соціальне підприємництво – це новаторський спосіб соціально-економічної діяльності, в якому соціальна місія переважає над досягненням економічної ефективності. Його перевага полягає в тому, що вирішення соціальних завдань здійснюється на основі фінансової дисципліни, інновацій та порядку ведення бізнесу в приватному секторі [1]. На думку О.А. Московської, соціальне підприємство – це особлива організація, соціально-економічний гібрид, у якому соціальна місія поєднується з ринковою діяльністю на умовах самоокупності [2].

Наведені визначення поєднує теза про те, що основною складовою соціального підприємництва є превалювання соціальної мети над економічною. Отже, соціальне підприємництво – це систематична діяльність із виробництва продукції, надання послуг, виконання робіт, що здійснюється з метою вирішення певних соціальних проблем суспільства та на основі самоокупності.

До основних ознак соціального підприємництва більшість науковців відносять [3]:

- соціальний вплив (social impact) – цільова спрямованість на вирішення або пом'якшення існуючих соціальних проблем;

- інновації – застосування нових, унікальних підходів, що дозволяють підвищити соціальний вплив;

- самоокупність і фінансова стійкість – здатність соціального підприємства вирішувати соціальні проблеми за рахунок доходів, одержуваних від власної діяльності;

- підприємницький підхід – здатність соціального підприємця, за умови обмеженого фінансування, знаходити можливості акумулювати ресурси, розробляти нові оригінальні рішення, що позитивно впливають на суспільство в цілому.

Немає єдності думок і щодо класифікації соціальних підприємств. Так, J. Emerson, в основу запропонованої ним класифікації поклав наступні критерії: загальні мотиви, методи і цілі діяльності соціального підприємства, склад стейкхолдерів (бенефіціари, організації фінансової підтримки, принципи формування персоналу соціального підприємства та вибору постачальників). Відповідно до цього він виокремив три групи соціально-орієнтованих підприємств:

- благодійні, діяльність яких спрямована виключно на створення соціальних цінностей;

- комерційні, орієнтовані на отримання прибутку від надання соціальних послуг;

- гібридні, які поєднують пріоритети двох зазначених вище [4].

Заслугове на увагу класифікація соціальних підприємств за критерієм рівня інтеграції соціальних програм і бізнес-процесів у діяльності соціального підприємства. Відповідно до неї соціальні підприємства поділяються на:

- вбудовані (embedded) – коли бізнес діяльність організована спеціально і безпосередньо для реалізації соціальної програми некомерційних організацій;

- інтегровані (integrated) – коли бізнес діяльність лише частково покриває діяльність некомерційних організацій у рамках їх соціальної програми та організовується не стільки для здійснення

місії, скільки як механізм фінансової підтримки соціальної програми некомерційних організацій;

– екстерналізовані (external) – результат бізнес-діяльності спеціально створено, не пов'язаного із розв'язанням соціальних проблем підприємств, використовується для фінансування діяльності соціального підприємства.

Варто зазначити, що розвиток та ефективна діяльність соціальних підприємств супроводжуватиметься додатковими соціальними та економічними ефектами для широких верств заінтересованих у їх діяльності осіб. Так, держава отримає вигоду від створення додаткових робочих місць для соціально-незахищених верств населення, зможе отримувати більші податки (управління соціальними підприємствами має на меті не лише досягнення соціальних цілей, але й отримання такими підприємствами прибутку) тощо. Споживачі соціальних послуг також отримують доступ до якісніших послуг, зазвичай, за меншу ціну; якщо споживачі – це люди з фізичними обмеженнями або психологічними проблемами, то у процесі взаємодії з працівниками або, отримуючи послуги таких підприємств, відбувається їх соціалізація і психологічна адаптація. Стосовно до працівники соціальних підприємств (інваліди, нарко- та алкозалежні) соціальне підприємство відіграє реабілітаційну та інтеграційну роль, адже вони мають змогу отримати певну професію, пройти перепідготовку або підвищити професійну кваліфікацію. Для великих підприємств соціальне підприємство може стати цільовим об'єктом інвестування в рамках реалізації їх програм у галузі корпоративної соціальної відповідальності.

Отже вважаю, що соціальне підприємство – це перспективний напрямок розвитку нашої держави, який є невід'ємною частиною функціонування цілісного механізму.

Література

1. Московская А.А. Практика социального предпринимательства в России. *Общероссийское отраслевое объединение работодателей электроэнергетики*. URL: www.ra.el3.elektra.ru/socialpractic.pdf (дата звернення: 15.10.2020).

2. Московская А.А. Феномен социального предпринимательства и его перспективы в России. URL: <http://www.maecenas.ru/libs/index.html?117> (дата звернення: 15.10.2020).

3. Социальное предпринимательство. *Глоссарий портала фонда «Наше Будущее»*. URL: <http://www.nb-forum.ru/glossary?liter=%d1> (дата звернення: 15.10.2020).

4. Francois Brouard, Tessa Hebb, Judith Madill. Development of a Social

Enterprise Typology in a Canadian Context. URL: http://sec.oise.utoronto.ca/english/project_outputs/project33_March09Report.pdf (дата звернення: 15.10.2020).

УДК 346.3:005.95(043.2)

Кузьо Ю.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ДОГОВІРНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ З АУТСОРСИНГУ

Одним із напрямів розвитку та управління суб'єкта господарювання, який спрямований на підвищення його конкурентоспроможності та передбачає укладення договору між замовником та виконавцем з метою передачі останньому первинних та вторинних функцій компанії для оптимізації й скорочення витрат замовника, отримання прибутку, вважається аутсорсинг.

Аутсорсинг – це передача організацією певних видів або функцій підприємницької діяльності іншій компанії, що діє у потрібній сфері, на підставі договору.

На законодавчому рівні поняття аутсорсингу визначено розділом 4 Національного класифікатору України «Класифікація видів економічної діяльності ДК 009:2010», чинного від 01.01.2012 р., як угода, згідно з якою замовник доручає підряднику виконати певні завдання, зокрема, частину виробничого процесу або повний виробничий процес, надання послуг щодо підбору персоналу, допоміжні функції.

Конструкція договору аутсорсингу може бути доволі складною, оскільки в цьому договорі сторони успішно можуть поєднати передачу бізнес-процесу, певної функції шляхом і виконання робіт, і надання послуг одночасно. Крім того, як правило, має місце довгостроковий характер аутсорсингових відносин, що вимагає додаткової регламентації прав і обов'язків сторін, зокрема, стосовно звітування аутсорсера перед замовником, визначення кваліфікації працівників за бажанням замовника тощо. Нині, якщо сторони у разі укладення договору про надання послуг намагаються визначити весь спектр послуг, що будуть надаватися, то, відповідно, склад дій, які працівник виконуватиме на підставі договору аутсорсингу у межах переданого бізнес-процесу чи функції, може змінюватися з ініціативи замовника. Крім того, під час виконання функції, бізнес-процесу, що передаються на аутсорсинг, як правило, враховується